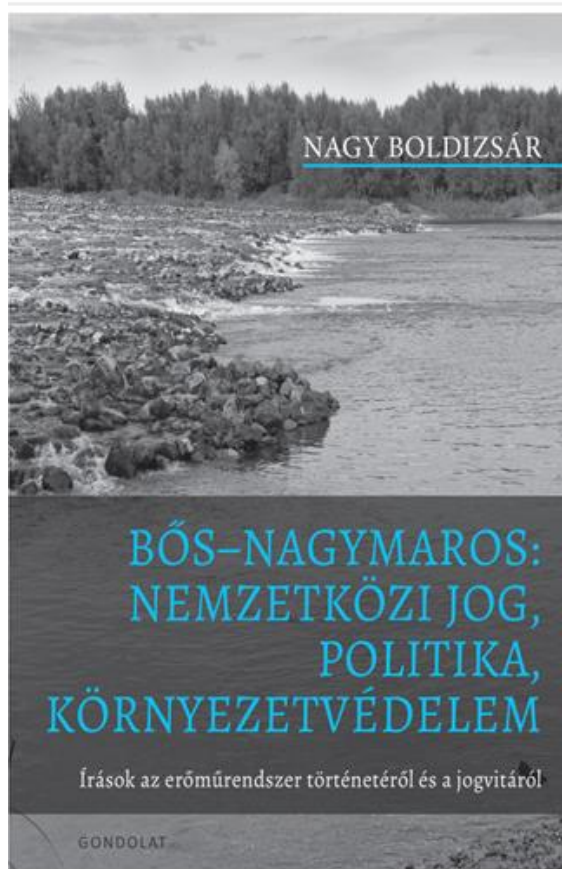

Fórum

A FÓRUM ad teret a vitának. Ezért itt tesszük közzé Nagy Boldizsár könyvének ismertetését és a reflexiót, melyet kiváltott. Tanulságos olvasmány maga a könyv és a megszólított szerzők írása is.

Könyvismertetés

Nagy Boldizsár: Bős-Nagymaros: nemzetközi jog, politika, környezetvédelem

Gondolat Kiadó, 2024, 410 oldal

A Gondolat Kiadó ezekkel a szavakkal ajánlja a könyvet:

A magyar legújabb kori történelem nem érthető meg a vízlépcsőrendszert körülvevő hazai álláspontok "hullámszáma" és a Csehszlovákiával, majd Szlovákiával folytatott vita, ezen belül az 1993-1997 között Hágában zajlott per beható ismerete nélkül. Ez a hiánypótló könyv az első, amely "Bős-Nagymaros" politikai, jogi és környezetvédelmi elemeit gazdag illusztrációkkal, az ügy teljes eddigi történetét feldolgozva áttekinti. Szerzője 1990 és 2010 között a magyar kormányok nemzetközi jogi szakértőjeként nemcsak közelről követte, hanem befolyásolta is a per, majd a kétoldalú tárgyalások menetét, ezért a nyilvánosságban nem látható folyamatokról is be tud számolni. A kötet újonnan írt, a mai olvasónak szóló nyitó- és zárófejezete, illetve az időrendben közzétett korábbi tanulmányok a Nemzetközi Bíróság 1997. évi ítéletének részletes elemzését adják, választ kínálva arra is, miért képtelen a két állam harmincöt évvel a vita kirobbanása után végre rendezni az ügyet, és miért tűri a magyar kormány a Duna elterelésének folyamatos jogsértését.

(<https://www.lira.hu/hu/konyv/ismeretterjeszto-1/bos-nagymaros-nemzetkozi-jog-politika-kornyezetvedelem>)

Reflexió

Megszólalunk, mert megszólítottunk – Reflexiók Nagy Boldizsár könyvére

Zsuffa István¹, Szöllősi-Nagy András^{1,2}, Bogárdi János^{1,2}

¹Nemzeti Köszolgálati Egyetem, Víz és Környezetpolitikai Tanszék, Budapest

²iASK (Felsőfokú Tanulmányok Intézete) Kőszeg

DOI: 10.59258/hk.16464

Érdeklődéssel vettük kezünkbe Nagy Boldizsár közelmúltban megjelent kötetét (*Nagy 2024*). Annál is inkább, mert a Gondolat Kiadó reklámszövege szerint a kötet "hiánypótló könyv az első, amely »Bős-Nagymaros« politikai, jogi és környezetvédelmi elemeit gazdag illusztrációkkal, az ügy teljes eddigi történetét feldolgozva áttekinti."

Úgy tűnik, hogy a reklámszöveg gondos megfogalmazói egy-két tény és megjelölt publikációt, feltehetően pillanatnyi feledékenységéből elfelejtettek megemlíteni. Az ellenkezőjére még csak gondolni is rossz. Hadd utaljunk az akkori kormánypartí, ha úgy tetszik a jobboldali

kormányzati szereplő *Sámsondi Kiss György* volt államtitkár és a „Bős-Nagymaros (BNV) probléma szakmai kezelésére” kinevezett kormánybiztos visszaemlékezésére (*Sámsondi Kiss Gy. 2019*). Sámsondi Kiss könyve (*Sámsondi Kiss Gy. 2019*) Nagy kötetének (*Nagy 2024*) kiadásakor már öt éve ismert volt, és olyan, az ügygel kapcsolatos politikai háttér-történetek fontos részleteit is tartalmazza, amelyek eladdig csakugyan nem voltak ismertek. Azokra nem hivatkozni – tudatosan, vagy anélkül – Nagy könyve új, utolsó fejezetének jelentős hiánya és hibája, még ha Nagy könyvének jelentékeny része régebbi

írásainak megismétlése is. A meghirdetett „*történeti teljeség*” tehát a kötet esetében nem teljesült.

Szerző már kötet címeiben sugallja, hogy a BNV egy-célú *erőműrendszer* volt, ami szintén nem állja meg a helyét. Bár a vízerőhasznosítás része volt a komplex, több-célú BNV vízgazdálkodási rendszer tervének, de emellett a rendszernek más céljai is voltak: árvízvédelem, nemzetközi hajózás, vízpótlás, vízellátás és szennyvíztisztítás és nota bene környezet- és természetvédelem.

A könyv voltaképpen egy életmű kötet, ami az első és utolsó fejezetek kivételével, a szerző korábbi írásait, vagy angolul megjelent cikkeinek magyar nyelvű fordításait tartalmazza. Ezek tagolásába itt most nem megyünk bele, mert azok már történelmi dokumentumok és a jövő kutatóira vár megítélésük. Bár talán érdemes megjegyezni, hogy Nagy már bevezető szövegében tisztán meghatározza kötet feladatát, nevezetesen azt, hogy „... *felvértezze az olvasót a nagymarosi vízlépcső kívánatoságát szajkózó szirénhangokkal szembenálló tudásalapú vitára*”. E költői mondatból azonban hiányzik egy szócska: az *objektív* vitára való felkészítés igénye, azaz az állítások pro és kontra ismertetése.

Egy másik dolog mellett, ami fundamentális az egész kötetben, sem mehetünk el szó nélkül. Bár mindhárman – vízmérnökök lévén – járatlanok vagyunk a nemzetközi jog alapos ismeretében – és ebben láthatóan szimmetrikus helyzetben vagyunk a szerző vízgazdálkodási ismereteit illetően –, ám mégis jelentős gondunk van annak megértésében, vajon miért Szlovákia tartozik Magyarországnak s nem fordítva. Mintha az ok-okozat elv sérülne itt. Szlovákiának azért kellene fizetnie, mert Magyarország egyoldalúan felfüggesztette, majd kilépett az államközi szerződésből? Vagy mert Szlovákiának jelentős többletkiadásai származtak a dunacsúnyi (Čunovo) gát, tározórendszer és a kapcsolódó elemek (az úgynevezett C-variáns) megépítéséből és ezért Szlovákiának még fizetnie is kell a magyaroknak? Nem inverz logika ez? Amennyire tudjuk a Németh-, majd később az Antall-kormány principális oka a nagymarosi gát építésének felfüggesztésére, majd leállítására az volt, hogy a BNV rendszer ökológiai katasztrófát okoz, amitől a hazát meg kell védeni. Ezt az állítást azóta sem sikerült bizonyítani. Tehát egy nem bizonyított feltételezés vezetett fontos politikai döntéshez, majd a hágai perhez.

Mint „nem jogászok” fogadjuk el átmenetileg Nagy érvelését, nevezetesen, hogy Magyarországnak tényleg járna energia (vagy másformájú anyagi kompenzáció) – annak az államszerződésnek az értelmében, amit Magyarország egyoldalúan mondott fel –, hiszen Bős termeli a vízenergiát. A szerző, nem is nagyon burkoltan a politikusok szemére veti, hogy a „jussunkat” eddig egyik magyar kormány sem követelte Szlovákiától. Politikát azonban nem lehet kizárólag a jogra hivatkozva megítélni. Az ellenzők hibás tanácsait követve bármennyire is lehetetlen helyzetbe manőverezte magát az ország parlamentje és kormánya, a tény felismerése – hogy a két ország viszonyát az „olaj a tűzre” mentalitás és követelődzések csak rontanák – az ügyben érdekelt későbbi magyar kormányok érhető józanságának, mintsem hibájának tudható be.

Nagy kötete a BNV-vel kapcsolatos politika tárgyalását címében is céljaul tüzi ki. A politika a kötetben tehát fő irány. Sajnálatos, hogy annak tárgyalását szelektíven teszi és nem tér ki a leállítás és a hágai per előkészítésének politikai hátterére. Ezekről nagyon érzékletesen ír a folyamatban akkor résztvevő fontos kormányzati tényező, a tanú: „... [a] *vízlépcsőrendszer elleni érveink túlfuttatásának és ... a trójai falóba betolakodó szélhámosok, destruktív demagógok, magukat átmentő régi káderek, gátlástalan karrieristák érvényesülésének [és] politikai befolyásának ... „kiteljesülése” egy nemzeti katasztrófa beteljesülése lett ... [az] illetékes [MTA] Vízgazdálkodási Bizottság nem is vett részt a szakértői munkában ... a testület [MTA] vezetése fundamentalista csapdaállító mozgalmárok befolyása alá került*” (Sámsondi Kiss 2019). A tanú fontosnak tartja kiemelni, hogy a végrehajtó hatalom „... *elsősorban Antall József tudatában volt feladatom ellentmondásosságának ... A bösi ügyben érezhető volt a mélyben szkeptikussága. Állítólag bizalmas körben kijelentette, hogyha racionálisan kívánna cselekedni, a Duna Körös szellemmel átitatott országgyűlés 99%-a leszavazná*” és megjegyzi, hogy az MTA „*vizügyes tudósai közben memorandumot intéztek a kormányhoz azzal a figyelmeztetéssel, hogy őket boszorkányüldözés éri, miközben szélhámosok érveivel dolgozunk. Aláírták többek között Haszpra Ottó, Vágás István, Kozák Miklós professzorok is*”. Sámsondi Kiss kötetéről többet *Szöllösi-Nagy (2020)* recenziójában olvashatunk.

Mindez mára már történelem, amire ugyan fontos vizszatekinteni, ám a régi ellentétek felelevenítése nem szükségképpen járul ahhoz, hogy a status quo-ból kiindulva a BNV diskurzus egy fenntartható és tényeken alapuló jövő irányába haladjon. Azonban az objektivitás érdekében Nagynak kötelező lett volna Sámsondi Kiss könyvét is megemlítenie. Ha másért nem, azért feltétlenül, hogy deklarált célkitűzésével összhangban „*felvértezze az olvasót ...*”.

Érdeklődésünk még jobban felcsigázódott, amikor a kötet *Összegző kitekintés* című, utolsó fejezetéhez értünk. Ugyanis abban a Hidrológiai Közlönyben korábban megjelent, a Szigetköz hidroökológiájával foglalkozó közleményünk (Zsuffa és társai 2023) tüstént heves támadásra készítette Nagy Boldizsárt. Abban szólítottunk meg, mint „alapelvtársak”, Nagy szerint a „*vízlépcsőket pártolók újjáéledő, egyre hangosabb kórusa ... akik egyenesen a szocializmus álmát, a két vízlépcsős rendszert kívánják megvalósítani*”.

Ügyes csúsztatással az ellenző mozgalmárok között mindmáig népszerű a BNV-t és a Duna magyarországi szakaszának hasznosítását „sztálini agyrem”-nek minősíteni. Ez a parabola jól hangzik, ám tényszerűleg nem igaz. Sámsondi Kiss György a „... Bős - Nagymaros szindrómáról – összeköt, elválaszt” című interjújában (Dubniczky 2019) jegyzi meg, hogy „*Mivel a vízlépcsőrendszer tervezési fázisába egy szovjet, pontosabban grúz szakértőt is bevontak, a mozgalmárok attól tartottak, hogy titkos szovjet stratégiai érdek is felbukkan a beruházás mögött, sőt, akadtak, akik egyenesen interkontinentális rakéták dunai szállításáról beszéltek*.” Már az első világháború előtt készültek koncessziós tervek a szakasz hasznosítására, még Ferenc József országlása idején. Az említett uralkodó, továbbá

megbízott szakértői nemigen nevezhetők a sztálinista eszmék buzgó terjesztőinek – akkortájt amikor Joszif Visszarionovics éppen, hogy túl volt teológiai tanulmányain és a cári Oroszország meteorológiai szolgálatának megfigyelőjeként ténykedett, majd aktív postarablással foglalkozott. Ám ez csak apró, szórakoztató pontatlanság. Minősítettünk, mint Kozák Miklós professzor „*alapelvtársai*”, ami megtisztelő besorolás, ugyanis néhai Kozák professzor – szemben a kötet szerzőjével – értett a vízgazdálkodáshoz és az azokhoz szükséges mérnöki műtárgyak hidraulikájához. Ezt a halála után megjelent életműkötete (*Kozák 2021*) is igazolja. Nem emberfeletti kihívás, ám az értelmes diskusszió kedvéért érdemes legalább a Chézy-képlet, a Darcy-egyenlet és a fokozatosan változó nempermanens felszíni vízmozgás parciális differenciálegyenleteit, mint minimumot megérteni. Ezek megértésében Kozák könyvei sokat segíthetnek.

Természetesen nem lehet megkívánni senkitől, hogy egy számára idegen tudományterület irodalmát és szakmai sajátosságait alaposan ismerje. Elvárható viszont, hogy ha valaki egy szakma képviselőit a saját területükön támadja, akkor legyen minimális tárgybéli tudása. Morálisan elfogadhatatlan bizonyítatlan és hivatkozás nélküli kijelentésekkel érvelni, mint ahogy Nagy ezt könyvének 80. oldalán („... *kutatások kimutatták ...*”), majd a 112. oldalon („... *kutatások 1989-1992 között megerősítették a rétegvizek és felszíni vizek elszennyeződésének veszélyét ...*”) teszi. A forrásműre vagy adatközlőre való pontos utalás nélkül az említett „kutatások” megítélése a tudomány területéről a kávéházi csevej világába és színvonalára kerül.

Az érvek hiányára utal, ha valaki egy írás módszertanát kritizálja úgy, hogy annak lényegi tartalmáról gyakorlatilag nincs mondanivalója. Ezt tette Nagy Boldizsár is, amikor cikkünk szakmai tartalmának kritikája helyett azzal igyekezett lejáratni írásunkat, hogy abban vannak szóbeli közlésen alapuló információk is. Vannak, de ennek bírálatában sincs igaza. Apróságnak tűnik, ám a „személyes közlés” (*personal communication*) bevett és elfogadott gyakorlat a tudományos publikálás terén (<https://tinyurl.com/2r2wnux6>). Olyannyira, hogy maga Nagy is több helyen utal beszélgetésekből nyert információkra (például az ÉDUVIZIG igazgatójával folytatott és megemlített beszélgetéseire), ami természetesen rendben is van. Ami pedig az általunk hivatkozott szakembereket illeti: Pannonhalmi Miklós, Jakus György és Kertész József, azok a vízügyi szakemberek, akiknél többet a Szigetköz vízminőségi, ökológiai, hidrológiai és vízgazdálkodási viszonyairól, valamint a BNV szigetközi hatásairól aligha tud bárki – ideértve a szerzőt is (*Jakus és társai 2024*). Szintén apróság, de ha már itt tartunk megemlítendő az akadémiai pontosság érdekében, hogy Nagy viszont valóban elkövetett egy hibát akkor, amikor nem idézte pontosan cikkünk egyik mondatát. A 341. oldal lábjegyzetében található következő mondatrészletről van szó: [az] „üggel kapcsolatos jelenlegi fáradság és közömbösség ...”. Ez a mondat bírált cikkünkben így hangzik: [az] „üggel kapcsolatos jelenlegi fáradság és *társadalmi* közömbösség ...”. (Kiemelés tőlünk). A két idézett mondatrész tartalma között jelentős különbség van. Civilizált közleményekben az idézőjelekbe tett idézetnek szó szerint meg kell egyeznie az eredetivel. Egyébként felmerül a véletlen vagy tudatos manipuláció gyanúja.

Örültünk volna, ha Nagy Boldizsár lendületes támadásának értelmezhető tartalmi üzenete is lett volna és nem azon fáradozna, hogy megkérdőjelezze azon személyek szakmai kompetenciáját, akik nem osztják nézeteit. Ezt tette dr. Mészáros Csaba címzetes egyetemi docenssel, utalva arra, hogy Mészáros írásai nem találhatók a Magyar Tudományos Művek Tárában (MTMT). Egy ilyen „súlyos vád” lendületes elővezetése előtt azonban jobb lett volna tájékozódni: Mészáros közel húsz éve ment nyugdíjba – jóval azelőtt, hogy az MTMT 2009-ben történt létesítésének gondolata felvetődött.

Kár, hogy értelmes vita helyett Nagy meg sem kísérel közleményünk állításainak cáfolását. Ami principális hiba, mert cikkünk részben éppen a vízlépcsőellenes vádak bizonyítékokkal alátámasztott cáfolatait tartalmazza. Ezek a cáfolatok így hangzanak:

1. A dunacsúnyi tározóban nem következett be eutrofizációból eredő vízminőségromlás az elterelést követő 30 éves időszakban;
2. A szigetközi talajvíz, valamint a Szigetköz felszín alatti ivóvízkincse nem szennyeződött el és nem került veszélybe a dunacsúnyi tározó üzembehelyezésének következtében. A szigetközi talajvíz, a 2022-es VGT3 (*VGT3 2022*) szerint a „jó” vízminőségi kategóriába tartozik;
3. A szigetközi hullámtér ökoszisztémái nemhogy nem pusztultak el, hanem – köszönhetően a kiépített vízpótlórendszernek és a Duna vízminőségében végbement javulásnak – még a BNV előtti időkhöz képest is jelentős állapotjavuláson mentek keresztül.
4. A BNV tervezett és/vagy maradék műtárgyai nem növelik az árvizek és földrengések okozta veszélyeztetettséget.

Érdeklődéssel várjuk Nagy Boldizsártól cáfolatunk cáfolatát. Legyen a szerző az első, aki végre objektív bizonyítékokkal is alátámasztja a vízlépcsőellenes vádak! Ezekre vár a szakma már több, mint 40 éve.

E szövegben már utaltunk az ökohidrológiai vádakra, amelyekre hivatkozva a magyar kormány egyoldalúan megszegte az államközi szerződést. Ekképpen a vádak igazságtartalma alapvető fontossággal bír az ügy megítélése szempontjából. A tudományos világban azonban az állítások igazságtartalma fölött a bizonyítékok mondanak ítéletet. Ennek elismerése még attól is joggal elvárható, aki magát az egyedüli igazság képviselőjének tartja.

A könyvben számos tárgyi tévedés is szerepel, amiket javasolt kijavítani. Álljon itt ezekből egy kisebb minta:

1. A könyv 343. oldalán „utolsó belföldi delta”-ként emlegeti szerző a Szigetközt, amely a Duna elterelése és a vízpótlórendszer kiépítése következtében „szabályozott erek és csatornák ember alkotta hálózatává válik”. Nagyfokú ismerethiányra vall, ha valaki nincs tisztában azzal, hogy a Szigetköz már a 20. sz. elején megszűnt belföldi deltaként létezni. Ugyanis onnantól kezdve a szigetközi Duna egy „ember alkotta” mederben folyt le – egészen az 1992-es elterelésig. A korábban aktív ágak túlnyomó része lefűződött hullámtéri holtágakká alakult, melyek korlátozott hidrológiai kapcsolatban álltak a főmederrel. Ráadásul, ez a mesterséges rendszer súlyos degradációs

folyamatoknak is ki volt téve. A BNV egyik tervezett célja épp ezen degradációk ellensúlyozása volt.

2. A 346. oldalon a szerző azt állítja a tőle megszokott, bizonyítékok által nem bonyolított kinyilatkoztatás formájában, hogy „*A jelenlegi vízpótló rendszer alapvető hiányossága az, hogy árvizek szimulálására nem alkalmas, ...*”. Ez tényszerűen nem igaz. A rendszer alkalmas és a gyakorlatban el is végzi az erre a célra tervezett feladatát. Ugyanis 2004 óta, a Szlovákiával történt megállapodás alapján, egy április 1. és május 31. között kijelölt 14 napos időszak során, a szokásos 600 m³/s helyett 800 m³/s kerül átadásra Dunacsúnynál az alábbi feltételek mellett: egyfelől akkor, amikor a Duna rajkai szelvényében a vízhőmérséklet eléri a +10 °C-ot; másfelől a Duna dévényi vízhozama az előrejelezhető időszakban meghaladja a 2 500 m³/s-ot (Tatai 2016). Az így létrejövő árasztás hatására a hullámtéren kialakuló vízszintek megfelelnek az 50-es években 3 000–4 000 m³/s-os közepes árvizek során kialakult vízszinteknek. Így tehát az olyan években is megtörténik a hullámtér jótékony tavaszi elárasztása, amikor a Duna tavaszi árvizei elmaradnak.

Veretes mondanivalója végén Nagy így összegzi krédóját: „... a vízlépcsőrendszer terve a szocialista integráció ideologikus produktuma volt, egy a világtól elzárkózó, autarchiára törő gazdaság pillére ...”. Ez az állítás egyszerűen nem igaz. A vízenergia szerepét illetően javasoljuk a szerzőnek a francia, norvég, svájci, osztrák, kínai, japán és brazil, amerikai egyesült államokbeli, vagy éppen a zambiai vagy mozambiki történelmi vízerőhasznosítási gyakorlatok tanulmányozását. A sor persze folytatható ...

Álljon itt befejezésül egy záró megjegyzés Nagy kötetéhez. A modern vízgazdálkodási rendszerek többcélúak és lehetővé teszik a célok prioritásának megváltoztatását, tehát a rugalmas alkalmazkodást a változó körülményekhez. Szemben az egycélú rendszerekkel, mint például a csak vízenergiatermelés maximalizálását szolgáló művekkel, ahol csak egy célfüggvény optimalizálása a cél, a többcélú rendszereknél nem létezik egyetlen optimum. A több célt legjobban kielégítő Pareto-optimumok (<https://tinyurl.com/ys68pf6c>) keresése lényegesen bonyolultabb feladat, mint az egycélú optimalizálás, ami – még korlátozó feltételek rendszere mellett is – egy viszonylag egyszerű optimumkeresés. Ezért volt már a BNV-rendszer tervezésének kezdetén a flexibilis, sok igényt egyszerre kielégítő üzemmód lehetővé tétele a célkitűzés, vagyis az igényekhez rugalmasan alkalmazkodva a hajózás, az

árvízvédelem, vízbiztonság, az energiatermelés, és igen: a környezet- és természetvédelem megfelelő figyelembevételével a vízrendszer adta lehetőségek és a változó társadalmi prioritások függvényeként.

Kár, hogy Nagy Boldizsár nem vette magának a fáradságot, hogy a BNV történetét és tervezett működését könyve írásakor „*az ügy teljes eddigi történetét feldolgozva*” figyelembe vegye és megértse. A személyeskedést választva így a cikkünk végén javasolt inter- és transzdiszciplináris dialógus esélyét szalasztotta el. Csakugyan kár.

IRODALOMJEGYZÉK

Dubniczky M. (2019). Sámsondi Kiss György a Bős - Nagymaros szindrómáról – összeköt, elvlaszt. Mérnök Újság (MÚ) 2019. június pp. 45-48.

Jakus Gy., Kertész J., Mohácsiné Simon G., Pannonhalmi M. (2024). Az újjászülető Szigetköz. Hidrológiai Közöny, 104/1. pp. 17-39.

Kozák M. (2021). Vízgazdálkodási nagyműtárgyak mint a nemzetgazdaság fejlesztésének eszközei – a vízügy szakma és tudomány fejlesztéséért, védelméért és a szakmaiatlanság ellen. Typotext, Budapest. p. 479.

Nagy B. (2024). Bős–Nagymaros: nemzetközi jog, politika, környezetvédelem – írások az erőműrendszer történetéről és a jogvitáról. Gondolat Kiadó, Budapest.

Sámsondi Kiss Gy. (2019). A Duna mégis összeköt – egy kormánybiztos vallomása. Kairosz Kiadó, Budapest.

Szöllősi-Nagy A. (2020). Egy jó szándékú könyv rossz szándékú emberekről. Hidrológiai Közöny. 100/2. pp. 86-87.

Tatai R. (2016). A szigetközi hullámtéri vízpótló rendszer üzemeltetése, árasztási tapasztalatok. Magyar Hidrológiai Társaság, XXXIV. Országos Vándorgyűlés. Debrecen.

VGT 3 (2022). Magyarország vízgyűjtő-gazdálkodási terve-2021. OVF. VGT3 elfogadott – VIZEINK.HU

Zsuffa I., Szöllősi-Nagy A., Bogárdi J. (2023). Insula Insolita – Szigetköz és Bős-Nagymaros párhuzamos története. Hidrológiai Közöny. 103/2 pp. 4-23.

Internetes letöltések:

<https://academicguides.waldenu.edu/writingcenter/apa/citations/personalcommunication> Letöltve: 2024. április 28.

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Pareto-hat%C3%A9konys%C3%A1g> Letöltve: 2024. május 1.

A SZERZŐK

ZSUFFA ISTVÁN 1991-ben kiváló minősítésű vízépítő mérnöki diplomával fejezte be tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetemen. PhD fokozatát 2001-ben a Wageningen-i Egyetemen (Hollandia) szerezte a környezettudományok terén. PhD kutatásának témája: többkritériumú döntéstámogató rendszerek alkalmazása folyami árterek ökológiai revitalizációjához. 2001-től 2012-ig a VITUKI-ban dolgozott, ahol számos hazai és nemzetközi kutatás-fejlesztési projektben vett részt, melyek közül a legjelentősebb a koordinációjával lebonyolított EU támogatású WETwin projekt. Ez a nemzetközi projekt európai, afrikai és dél-amerikai vizes élőhelyek ökológiai revitalizációjával foglalkozott. 2012-től a VITUKI Hungary Mérnökiroda Kft. alkalmazásában áll, ahol jelenleg vízkészlet-gazdálkodási és előrejelzési célú csapadék-lefolyás modellrendszereket fejleszt magyarországi kis- és közepes vízgyűjtőkre. Kutatás-fejlesztési tevékenységek mellett, hidrológiát, hidrológiai modellezést és hidrometriát is tanít a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Víz tudományi Karán és az ELTE TTK-n.

SZÖLLŐSI-NAGY ANDRÁS vízmérnök, hidrológus, Dr. Techn., PhD, Dr. Habil., az MTA doktora, Prof. Dr. HC mult., egyetemi tanár a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Víz tudományi Karán, a Felsőfokú Tanulmányok Intézete (iASK), Kőszeg, tudományos tanácsadója; a nemzetközi Sustainable Water Futures Programme (Jövő Fenntartható Vízgazdálkodása), Brisbane, Ausztrália, elnöke. Korábban húsz évig az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Program (IHP) főtárgyvezetője, később Kormányközi Tanácsának elnöke, majd a delfti (Hollandia) UNESCO-IHE Institute of Water Education rektora. A Hidrológiai Közlemények szerkesztőbizottságának elnöke, korábbi főszerkesztője. Hazai szakmai pályáját a VITUKI-ban kezdte Kienitz Gábor Rendszerhidrológiai Osztályán és a VITUKI tudományos főigazgatóhelyetteseként fejezte be 1989-ben. Eközben a IIASA-ban és a kanadai Waterloo Egyetemen dolgozott. A Magyar Mérnök Akadémia tagja és alelnöke, valamint a Magyar

Természettudományi Társulat alelnöke.

BOGÁRDI JÁNOS 1969-ben szerzett építőmérnöki és 2019-ben arany diplomát a Budapesti Műszaki Egyetemen. 1971-ben a Padovai Egyetemen (Olaszország) nyert posztgraduális diplomát hidrológiából. Mérnökdoktori képezését (Dr.-Ing.) a németországi Karlsruhei Egyetemen szerezte 1979-ben. Asszisztensként dolgozott a BME Vízgazdálkodási tanszékén (1969-1971) majd a Karlsruhei Egyetemen (1974-1979), ahol 1980-1983 között szenior kutató is volt. Több éven át működött konzultánsként Németországban és Afrikában (1971-1973 és 1983-1985 között). 1985 és 1988 között az Asian Institute of Technology (AIT, Thaiföld) docense (associate professor). 1989 és 1995 között a Wageningen-i Mezőgazdasági Egyetem tanszékvezető

egyetemi tanára. 1995-től 2003-ig az UNESCO főmunkatársa és a Fenntartható Vízgazdálkodás Szekció vezetője Párizsban. 2003 és 2009 között az ENSZ Egyetemének bonni Környezet és Emberi Biztonság (UNU-EHS) intézetének alapító igazgatója. 2007-2009 között az UNU európai vicerektora. 2009-től 2012-ig a Bonni Egyetem Fejlesztéskutatói Központján (ZEF) belül működő nemzetközi Global Water System Project (GWSP) végrehajtó igazgatója. 2004-től a Bonni Egyetem Mezőgazdasági Karának ko-optált professzora. 2012 óta a ZEF kiemelt munkatársa. 2016-tól az AIT megkülönböztetett vendég professzora. 2017 óta kőszegi Felsőfokú Tanulmányok Intézetének tudományos tanácsadója, 2022-től a mexikói Universidad Autónoma del Estado de Hidalgo (UAEH) tiszteletbeli vendég professzora. Több mint 200 tudományos publikáció szerzője vagy társszerzője. Több, főleg közép európai egyetem kitüntette. A Varsói Mezőgazdasági Egyetem (1996), a BME (1997) és a Nizsnij Novgorodi Állami Építészeti és Építőmérnöki Egyetem tiszteletbeli doktora (Dr.h.c.). 2008-ban a Cannes-i nemzetközi Vízdíj (Grand Prix des Lumières de l'Eau) kitüntette. 2021-ig a MHT Hidrológiai Közlemény szerkesztőbizottsági tagja. 2017 óta a MHT tiszteletbeli külföldi tagja.